

Никола. Който люби - срамъ що е не знае.
Животъ давамъ за твоята обичъ.

Цвѣта. /Троснато/
Сега давашъ. А Манолъ когато
Не ме бѣше поискалъ - мълчеше.
Тегли сега, умътъ ти да дойде.
А азъ нѣмамъ време да се срамя.

Никола. Слушай, Цвѣто: улисанъ бѣхъ знаешъ
Въ стария мостъ. А пъкъ пусти майсторъ
Не знай мѣрка въ нищо - изтървахъ те!
А сега безъ тебе!

Цвѣта. Не съмъ крива
Нито пъкъ Манола ще обвиня
Той честенъ излѣзе. Ти си кривъ.
А безъ тебъ сега катъ негома!

Никола. Моми много! ~~Нямаженинъ~~ Не си чупи кефа.

Цвѣта. Моми много! Като тебе друга
Покажи ми да ме утешишъ

Никола. /Като се отчива да си тръгне/
Хайде, хайде - недей се превзема!

Цвѣта. А пъкъ азъ ти казвамъ, че не ще те
Оставя при него да досвѣршишъ.
Съ мене нѣма той да се подбива.
Да би ималъ време за такива ~~шурешки~~
Щуротии, беки би пролумалъ.
А то моста го е цѣлъ погълналъ,
Че и мене дори не погледва.

Никола. Че тогази какво ще му мислишъ
Щомъ на тебе погледа не спира.

Цвѣта. Гледалъ ме е кога бѣше време
Сега честь му прави, че си гледа
Работата - моста е въ ума му.

Никола. Тозъ мостъ ли? - Той му гроба готви
Запомни го!